

φαίνεται ὁ τιμιώτερος καὶ πιστότερος ὄλων, καὶ ποῖον ἀγαπᾷτε περισσότερο τῶν ἄλλων;

— Διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ὁ Ἑγγάνος· δὲν εἰσεύρεις ὅτι τὸν Ἀννεκίνον ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν ἔδωκα ὅλην μου τὴν ἐμπιστοσύνην; ἀλλὰ διατί μ' ἐρωτᾷς;

Ὁ φίλος μας ἀκούων τὸ ὄνομα τοῦ ἀπεισιόσθη πολλὰ· κίς ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά του μὴ ἀμφιβάλλων διόλου ὅτι ἡ κυρία του ἠθέλησε νὰ τὸν προδώσῃ· ἀλλ' ἡ ὥραία Βεατρίκη τὸν ἐκράτει τόσον σφιγκτὰ ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ.

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται, ἐξηκολούθε· ἐπίστευα, ὅπως σεῖς, ὅτι ὁ Ἀννεκίνος ἦτον ἄγιος, περισσότερο παντὸς ἄλλου, τῆς ὑπολήψεώς σας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας, ἀλλὰ τὴν εἶμαι βεβαία περὶ τοῦ ἐναντίου. Εἰμποροῦσατε νὰ φαντασθῇτε ποτὲ ὅτι σήμερον, ἐν ᾧ εἴσθε εἰς τὸ κυνήγιον, θὰ εἶχε τὴν αὐθαδεῖαν νὰ με ὁμιλήσῃ περὶ ἐρωτος, νὰ μοῦ κάμῃ ἀναισχύντους προτάσεις; Καὶ ὅμως εἶνε βεβαίωτατον· καὶ διὰ νὰ σὰς πείσω διὰ τῶν ἰδίων σας ὀφθαλμῶν, προσεποιήθη ὅτι συμμερίζομαι τοὺς σκοπούς του, καὶ τῷ ὥρισα συνέντευξιν εἰς τὸν κῆπον, κατὰ ἀπὸ τὴν πεύκην, ὅπου θὰ εὐρεθῇ ἐξάπαντος τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σκοπεύω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν συνέντευξιν του. Ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ πράξετε καλὴν πράξιν, καὶ νὰ πεισθῇτε περὶ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἐπιστάτου σας, λάβετε ἓνα μεσοφούστανό μου καὶ ἓνα φακιόλι μου καὶ πηγαίνετε νὰ τὸν περιμένετε· εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔλθῃ δίχως ἄλλο.

— Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ νὰ μάθω ὅποιος εἶνε ὁ ἐπιστάτης μου, καὶ ν' ἀλλάξω, τὴν ιδέαν τὴν ὁποίαν ἔχω δι' αὐτόν· διὰ τοῦτο δὲν θ' ἀφήσω νὰ μοῦ διαφύγῃ ἡ περίστασις αὕτη. Πηγαίνω ἀμέσως· καὶ ζητήσας ψηλαφητεῖ ἐν μεσοφούστανον καὶ ἐν φακιόλι, τὰ ἐφόρεσε ὅσον καλλίτερα ἠδυνήθη, καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον, ὅπου περιέμενε τὸν Ἀννεκίνον· ὑπὸ τὸ ὅρισθὲν διὰ τὴν συνέντευξιν δένδρον. Μόλις ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, ἡ σύζυγός του ἠγέρθη καὶ ἔτρεξε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Ὁ Θεὸς εἰσεύρει ἂν ὁ Ἀννεκίνος, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι θ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, μάτην προσπαθῶν τὴν ὥραν ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τῆς κυρίας του, κατεθέλχθη ἐκ τῆς αὐτῆς λύσεως.

— Σῆκω, φίλε μου, τῷ λέγει ἡ Βεατρίκη, λάβε μίαν ράβδον καὶ πηγαίνε γρήγορα εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ, προσποιούμενος ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμες διὰ νὰ με δοκιμάσῃς μόνον, ἀπὸ ὅσον μακρύτερα καὶ ἂν ἰδῇς τὸν σύζυγόν του ἄρχισε νὰ τὸν ὑβρίζῃς, ὡς νὰ ἦμην ἐγὼ ἡ ἰδία, καὶ κύταξε νὰ τοῦ ταῖς βρέξῃς ὅπως πρέπει. Ἐννοεῖς πόσον ὠραῖον θὰ ἦνε τὸ παιγνίδι!

Ὁ Ἀννεκίνος σηκώνεται καὶ πηγαίνει εἰς τὸν κῆπον, κρατῶν μακρὸν σκουπόξυλο. Ὁ Ἑγγάνος, ἀνυπομονῶν ἤδη, κατευχαριστήθη διότι τὸν εἶδε, καὶ προχωρεῖ ὡς διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ φιλῶς.

— Γυναίκα ἀπιστή, φωνάζει ὁ Ἀννεκίνος πλησιάζων, ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι θὰ ἔδειχνες τόσην ἀχαριστίαν, εἰς τόσον καλὸν ἄνθρωπον ὥσταν τὸν ἄνδρα σου. Μήπως σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι θὰ φανῶ τόσον ἄνανδρος νὰ τὸν ἀτιμάσω· βγάλτο ἀπὸ τὸ νοῦ σου, ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ σε δοκιμάσω.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὑποὶ τὴν ράβδον καὶ τὴν καταιβάζει ἐπὶ τῆς ράχews του. Ὁ Ἑγγάνος, τὴν καρδίαν ἔχων πλήρη χαρῆς διὰ τὴν τιμιότητα τοῦ ἐπιστάτου του, τοῦ ἐσυγχώρησεν εὐχαρίστως τὸ δάρισμον, ἀλλ' ἐπειδὴ

δὲν ἐπεθύμει νὰ ξαναφάγῃ καὶ ἄλλην, ἐτράπη εἰς φυγὴν χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ὁ Ἀννεκίνος τὸν κυνηγεῖ κτυπῶν αὐτὸν καὶ φωνάζων:

— Εἶθε νὰ σε τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀπιστίαν σου· ἄχ καὶ ἂν τὸ εἶπῃ τοῦ κυρίου! Ἄν δὲν τοῦ εἶπῃ τίποτε, θὰ τὸ κάμω ὄχι διὰ σε, ἡ ὁποία δὲν ἀξίζεις καμμίαν χάριν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπαλλάξω ἐκεῖνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς λύπης.

Ὅταν ὁ Ἑγγάνος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμον, τὸν ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του ἂν ὁ Ἀννεκίνος μετέβῃ εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν συνέντευξιν.

— Καλλίτερα νὰ μὴν ἤρχετο· διότι νομίζων ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ με σε, δὲν ἀφῆκε ὕβριν ποῦ δὲν μοῦ τὴν εἶπε, καὶ μοῦ κατέβασε καὶ τόσαις μπαστουναῖς ποῦ αἱ πλάταις μου εἶνε καταμελαινιασμέναις. Εἶχα ἀπορήσει πῶς αὐτὸς ὁ τόσον καλὸς νέος σοῦ εἶχε κάμει τέτοιαις προτάσεις διὰ νὰ με ἀτιμάσῃ. Σκέπτομαι δὲ τὴν ὥραν ὅτι, ἐπειδὴ σε βλέπει περιποιητικὴν καὶ ἐλευθέραν με ὅλους, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἂν εἶσαι ἐνάρτετος· ἐν τούτοις θὰ ἐπεθύμουν νὰ περιωρίζετο εἰς μόνας τὰς ὕβρεις.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησεν ἡ σύζυγος, καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι δὲν ταῖς ἔφαγα· δὲν θὰ ἐγλύτωνα, βέβαι, τόσον εὐθὺν ὅσον σεῖς. Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶνε τόσον τίμιος καὶ τόσον πιστός, δίκαιον εἶνε νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸν περιποιούμεθα.

— Βέβαια ἐπανελάθεν ὁ σύζυγος, τοῦ ἀξίζει.

Ἀπὸ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ὁ Ἑγγάνος ἐπίστευσεν ὅτι ἔχει καὶ τὴν σύζυγον τὴν μᾶλλον ἐνάρτετον, καὶ τὸν ἐπιστάτην τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τοῦ κόσμου. Ἡ Βεατρίκη καὶ ὁ ἐραστής τῆς ἐγέλασαν πολλάκις διὰ τὴν παραδοξὸν αὐτὴν σκηνήν. Ἡ τυφλὴ προκατάληψις τοῦ συζύγου ἄφινεν εἰς αὐτοὺς πᾶσαν ἐλευθερίαν. Καὶ ἐπαφελήθησαν αὐτῆς ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ Ἀννεκίνος διέμενεν ἐν Φλωρεντίᾳ, ὁπόθεν ἀνεχώρησε μόνον ὅπως μεταβῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ.

Μαργκόλος.

(Ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ ΒΟΚΑΡΙΟΥ).

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ κύριος Στάθης ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του εἰς Ἀθήνας καὶ πηγαίνει εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον ὅπου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ φοιτητῆς.

Τρώγει, πίνει καὶ φεύγων ἐρωτᾷ:

— Χρῶσθ τίποτα ὁ γιός μου;

— Μικρὰ πράγματα, ἀπαντᾷ μετὰ φιλοφρονηστικῆς προθυμίας ὁ ξενοδόχος, 150 δραχμὰς μόνον.

— Ἀ! ἔτσι; τότε γράψε καὶ τὰ δικά μου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μεταβαίνει προχθὲς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς συλλογῆς βοηθημάτων διὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς πρόσφυγας Ἐπιτροπὴν.

— Δίδω 50 φράγκα, ἀλλὰ ἀνωλύτως... δὲν θέλω νὰ φαίνεται τὸνομά μου.

— Πολὺ καλὰ. Ἀνώνυμος, 50 φράγκα.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετ' ὀλίγην σκέψιν:

— Ἀ! ὄχι· εἰμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ καὶ ἄλλος Ἀνώνυμος, ὥστε νὰ ἐμένα· τότε θὰ γίνῃ σύγχυσις. Γράφετε, παρακαλῶ: Ἀνώνυμος προσφορά Ἀγαθοπούλου φρ. 50.